

Dat wat alles overschaduw

Toen Ageeth die bewuste avond in oktober 2012 op het journaal zag dat er een noodlottig ongeluk met twee kleine vliegtuigen had plaatsgevonden, wist ze direct dat het haar zoon betrof. Ze had nog niets van hem gehoord die avond; hij reageerde op haar berichten met een doodse stilte. Het duurde nog uren voordat de politie het nieuws bevestigde dat ze van binnen al voelde: Jasper leefde niet meer. Abrupt weggetrokken uit het leven, pas 36 jaar, tijdens zijn werk als vlieger en medewerker bij een vliegschool, doordat een ander vliegtuig tijdens een vliegmanoeuvre bovenop zijn vliegtuig terecht kwam.

Het overlijden van Jasper was niet alleen voor Ageeth en de vader van Jasper een enorme klap, ook voor zijn tweelingzus Nanda en hun vele vrienden kwam het als een grote schok. De reacties op sociale media waren overweldigend. Daarnaast kwamen er brieven en e-mails over wat Jasper voor zijn vrienden en collega's had betekend. Ageeth, die in 2010 behandeld was voor baarmoederslijmvlieskanker, en destijds door een lange donkere tunnel ging, blokkeerde volledig door het overlijden van Jasper. Dat wat haar als kunstenaar altijd zo geholpen had om met verdriet en angst om te gaan, onder andere tijdens de periode van haar ziekte, voldeed nu niet meer. Het lukte

niet meer om creatief bezig te zijn of zich te uiten. Het lukte alleen nog maar om te schrijven. Ontelbare brieven schreef ze symbolisch aan Jasper om het gevoel te hebben met hem in contact te zijn en uiting te geven aan het grote verdriet dat ze van binnen voelde. Het leidde tot een boek over het leven van Jasper, met foto's van en teksten over hem die ze van zijn vrienden en familie had gekregen. Het werd een levenstaak, die niet onderbroken mocht worden en ze merkte dat het in bepaald opzicht helend was om zo met Jasper bezig te zijn. Toen Ageeth vervolgens in 2014 ook nog borstkanker kreeg, was het boek over Jasper het enige waar ze aan kon denken. Dat moest af! Er was geen plek om verdriet of angst te voelen over deze

Er was geen plek om verdriet of angst te voelen over deze tweede confrontatie met kanker

tweede confrontatie met kanker. Het verdriet om Jasper overschaduwde alles. Eigenlijk was er voor Ageeth niet eens ruimte om opnieuw ziek te zijn; ook vanwege haar echtgenoot bij wie tien jaar geleden de ziekte van Parkinson was geconstateerd. Dat maakte dat Ageeth er bewust voor koos geen chemotherapie te ondergaan. Ze wist dat dit haar kwaliteit van leven zou aantasten en dat ze daardoor niet in staat zou zijn om voor haar man te zorgen. Maatschap-

pelijke ondersteuning vanuit de gemeente werd twee keer afgewezen en dat betekende dat zij op elkaar aangewezen waren. Kenmerkend voor Ageeth was dat ze de beslissing voor geen chemo-

bondgenoot, in alle donkere momenten van de afgelopen jaren.

Het boek over Jasper is, met hulp van tweelingzus Nanda, nu af. Zonder haar bij-

Ageeth en Jasper

therapie weloverwogen nam. Na informatie ingewonnen te hebben en overleg met de oncoloog besloot ze enkel te starten met hormoontherapie.

Hoewel het bij Ageeth past om een situatie eerst zelf goed te begrijpen en op een rijtje te zetten, erover te lezen en te praten, schakelde ze toch ook hulp in van therapeuten. Zo kwam ze in 2010 bij het Taborhuis (nu: Helen Dowling Instituut) en in 2014, onder andere, bij 'Care for cancer' en een oncologisch psychotherapeute terecht. Het begrip, de erkenning, het normaliseren van wat ze voelde en meemaakte, zorgde dat ze zich gesteund voelde in haar proces. En toch, het schrijven was haar allergrootste

drage was het niet compleet geweest. Het boek laat zien wie Jasper was. Ageeth beschrijft zijn levenspad vanuit de ogen van vele dierbare mensen, en vanuit de enorme liefde voor haar zoon. Het schrijven heeft Ageeth geholpen om uiting te geven aan haar verdriet, het verlies dat alles in haar leven overschaduwde. Zelfs de confrontatie met haar eigen dood.